ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἦ,—ἀκόμα χειρότερο,—ἂν ἔπεφτε στὴν ἀγκαλιά του μὲ κλάμματα ; ἂν τοῦλεγε πὼς αὐτὸ ἦταν ἀνώτερο ἀπ' τὴ θέλησή της, —ὅπως κιόλα θᾶταν,—πὼς δὲν μποροῦσε νὰ ζήσῃ χωρὶς αὐτόν, κι' ἂν τοῦ ἐπρότεινε νὰ φύγουν οἱ δύό τους ἀφίνοντας μάρμαρο τὸ Νῖκο, ὅπως εἶχαν φύγει τότε κι' ἐκεῖνοι ἀφίνοντας τὴν Ἑλένη ;..

Ὄχι, ὄχι... κάτι ἄλλο, λιγότερο ἐπικίνδυνο ἀπὸ μιὰ τέτοια σκηνή.

Ἀλλὰ τί ;

Ὁ Τάκης δὲν ἔβρισκε τίποτα.

Προσπαθοῦσε μονο νάποφεύγῃ τὴ νύφη του ὅσο μποροῦσε. Ἐξακολούθησε νὰ γιορτάζῃ τάχα μὲ τοὺς φίλους του ἔξω. Δὲν ἔτρωγε στὸ σπίτι οὔτε μεσημέρι οὔτε βράδυ. Ὅλο στῆς Κάκιας βρισκόταν, στὸ ἀπάνω. Καὶ τὶς ὧρες ποὺ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ εἶνε σπίτι του,—δὲν ἤθελε πάλι νὰ καταλάβουν τίποτε, νὰ ὑποπτευθοῦν,—καθόταν κλεισμένος στὴν κάμαρα του ἢ ἔβγαινε στὴ σάλα μόνο σὰν ἦταν ἐκεῖ κι' ἄλλοι πολλοί. Τὴ Δώρα φοβόταν καὶ νὰ τὴν κοιτάξῃ. Ποιὸς ξέρει τὶ μομφή, τὶ ἰκεσία ἢ τὶ εἰρωνία θὰ διάβαζε μέσα στὰ φοβερὰ ἐκεῖνα μάτια τὰ φαιοπράσινα, ποὺ ἄλλαζαν χίλιες ἐκφράσεις στό λεπτό !.. Τὴ νύχτα γύριζε ἀργά, πολὺ ἀργά, ὅταν εἶταν πιὰ βέβαιος πὼς θὰ κοιμόνταν ὅλοι. Τότε μόνο αἰσθανόταν κάποια ἡσυχία, κάποια ἀσφάλεια καὶ στὸ σπίτι του. Καὶ κλειδονόταν στὴν κάμαρά του, κι' ἔπεφτε στὸ κρεββάτι του, γιὰ ν' ἀγρυπνήσῃ συνήθως μὲ σκέψεις ὡς τὰ ξημερώματα.

Ἄφινε ἔτσι τὰ πράγματα νὰ τρέχουν. Καὶ σιγὰ-σιγὰ ἄρχισε νὰ ἡσυχάζῃ καὶ νὰ ἐλπίζῃ πὼς ἡ παραφορὰ τῆς Δώρας ἦταν κάτι στιγμιαῖο, παροδικό, καὶ πὼς ἔφτασε τὸ ἐλαφρὸ ἐκεῖνο σπρώξιμό του γιὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ συνέλθῃ...

Ἀλλὰ θᾶβλεπε σε λίγο πόσο ἦταν γελασμένος.

***

Τὸ πρωῒ ἐκεῖνο εἶχε κ'ποια ἐργασία, ποὺ δὲν ἐπιδεχόταν ἀναβολή. Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ μετὰ τὴν ἐκδήλωση τῆς Δώρας ποὺ τὸν ἀναστάτωσε, ἀποφάσισε νὰ μείνῃ στὸ σπίτι καὶ νὰ ἐργασθῇ. Στὴν κάμαρά του,—μιὰ ἀρκετὰ μεγάλη κάμαρα,—εἶχε καὶ τὸ κρεββάτι του, καὶ τὸ γραφεῖο του, καὶ τὴν ἐπιστημονική του βιβλιοθηκούλα. Ἕνα παραβαν ἐχώριζε τὸν κοιτῶνα, νὰ ποῦμι, ἀπὸ τὸ μικρο σπουδαστήριο ὅπου δεχόταν καμμιὰ φορὰ καὶ τοὺς πειὸ στενούς του φίλους. Ἐκεῖ μέσα λοιπὸν εἶχε κλεισθεῖ καί, ἀφοῦ πῆρε μονάχος του τὸ πρωϊνό του πρόγευμα, ἄνοιξε τὰ χαρτιά του κι' ἑτοιμάστηκε ν' ἀρχίσῃ τὴν ἐργασία του.

Ἦταν ἀργά, περασμένες δέκα. Οἱ ἄλλοι στὸ σπίτι σηκόνωνταν πολὺ πειὸ νωρίς. Πρὸ πολλοῦ ὁ Νῖκος εἶχε φύγει γιὰ τὴν Τράπεζα κι' ἡ Δώρα, —κατὰ τύχη τἄκουσε ὁ Τάκης ἀπ' τὴ μητέρα του, — ντυνόταν γιὰ νὰ πάῃ στὰ ἐμπορικά.

«Ὡραῖα ! συλλογίσθηκε. Θά γυρίσῃ μετὰ τὸ μεσημέρι. Ὁ Νῖκος θᾶναι ἐδῶ. Τρώω μιὰ στιγμὴ μαζί τους κι' ἐξακολουθῶ. Ὡς τὶς τρεῖς ποὺ θὰ φύγῃ πάλι ὁ Νῖκος, θᾶχω τελειώσει. Καὶ τότε βγαίνω μαζί του.»

Ἐργαζόταν ἥσυχος. Εἶχε περάσει ὧς μιὰ ὧρα. Κι' ἄξαφνα κάποιος τοῦ χτύπησε.

— Ἐμπρός ! ἔκαμε ἀνύποπτος.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε κι'εἶδε μπροστά του τὴ Δώρα μὲ μιὰ ρόμπα τοῦ σπιτιοῦ !

— Ἀ! ἔκαμε, δὲν πῆγες στὰ ἐμπορικά ; !

Ὁ τόνος του θᾶδειχνε πολὺ τρόμο, γιατὶ ἡ Δώρα γέλασε καὶ εἶπε :

— Μπά, σὲ καλό σου !.. Δέν πῆγα στὰ ἐμπορικά, ἔ, κι' ὕστερα ; Παρακάλεσα τὴ μαμμὰ νὰ πάῃ γιατί...βαριόμουν.

— Ἄ, πῆγε ἡ μαμμά ; ἔκαμε ὁ Τάκης μὲ τὸν ἴδιο σχεδὸν τόνο.

— Ναί, ναί, τοῦ ἀποκριθηκε ; πῆγε ἡ μαμμά. Μὲ ἄλλους λόγους, εἶμαι στὸ σπίτι μονάχη. Κι' ἂν ἐπιτρέπῃς, ἤρθα νὰ καθήσω λίγο μαζί σου, γιατὶ δὲν ἔχω συντροφιὰ καὶ στενοχωριέμαι.

— Κοῦμένη Δώρα... εὐχαρίστως... ἀλλά... δὲν πᾶς καλύτερα ἀπάνω, στὴν Κάκια... Ἐγώ... μὲ συγχωρεῖς... ἀλλὰ σήμερα ἔχω μιὰ βιαστικὴ ἐργασία... καί...

Τὸν ἔκοψαν τὰ γέλια τῆς Δώρας.

— Ἀλήθεια, Τάκη, τοῦ εἶπε γελῶντας ἀκόμα, μὲ φοβᾶσαι ! μὲ ἀποφεύγεις !... Ἔλα, καὶ δὲν ἔχεις καμμιὰ βιαστικὴ ἐργασία. Τί, ἐξετάσεις πάλι θὰ δώσῃς ;... Κι' ἡ Κάκια λείπει... πῆγε κι' αὐτὴ μὲ τὴ μαμὰ στὰ ἐμπορικά... Ἔλα, μὴν εἶσαι κακὸς καί... ἀνόητος! Τὶ φοβᾶσαι ; Ἄφησέ με νὰ καθήσω λιγάκι ἐδῶ. Καὶ πές μου τίποτα νὰ περάσῃ ἡ ὧρα. Ἄχ, νἄξερες πῶς στενοχωριέμαι !

Μιλώντας, εἶχε ἀφήσει λίγο-λίγο τὰ γέλια, εἶχε σοβαρευθῇ, κι' ὅταν ἐκάθησε σὲ μιὰ πολυθρονίτσα, δίπλα σ' ἐκείνη ποὺ καθόταν ὁ Τάκης, τὸ προσωπό της εἶχε μι' ἀληθινὴ ἔκφραση στενοχώριας, θλίψης, πόνου...

— Ἄχ, νἄξερες πόσο ὑποφέρω ! ἐξακολούθησε, εἶνε ἀπελπισία.. Νἄξερα Τάκη, πὼς θᾶμουν τόσο δυτυχισμένη, δὲν θὰ παντρευόμουν ποτέ... Μὰ τώρα εἶνε ἀργά... Ἔ, ἴσως εἶνε καὶ τὸ κρῖμα τῆς Ἑλένης. Πρέπει νὰ τὸ πληρώσω. Ὅτι κάνει κανεὶς στὴ ζωή του, δὲν τὸ πληρώνει ; Αὐτὸ εἶνε νόμος...

Σώπασε. Ὁ Τάκης, σκυφτὸς στὰ χαρτιά του, δὲν τῆς ἔλεγε λέξη. Φοβόταν...

— Γιατὶ δὲ μοῦ μιλᾷς ; τοῦ ξανόπε σὲ λίγο. Πές μου, καϋμένε, τίποτα νὰ μὲ παρηγορήσῃς... Κι' ἐργασία, ἀλήθεια, ἂν ἔχῃς, κάμε τὴ θυσία νὰ τὴν ἀφήσῃς. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔχω ἀνάγκη...Ὑποφέρω... Παρηγόρησέ με !..

— Νόστιμο κι' αὐτό ! ἔκαμε ὁ Τάκης. Πῶς θέλεις νὰ πὲ παρηγορήσω, ἀφοῦ δὲν ξέρω τὶ ἔχεις ; Καὶ γιατὶ δὲν τὸ λὲς τοῦ ἀντρός σου ; Αὐτὸς θὰ σὲ παρηγοροῦσε καλύτερα.

— Κι' ἂν ἡ αἰτία εἶνε αὐτός ; ἀποκρίθηκε ζωηρὰ ἡ Δώρα.

— Ὁ Νῖκος ; ! ἀπόρησε ὁ Τάκης· τἄχεις μὲ τὸ Νῖκο ; μὲ τὸ Νῖκο ποὺ σὲ λατρεύει ;

— Ναί, ἀλλὰ καὶ μὲ ζηλεύει !... Ἡ ζήλεια του, Τάκη μου, εἶνε πιὰ ἀνυπόφορη !... Ἂν δὲν ντρεπόμουν τὸν κόσμο, θὰ τὸν ἄφινα. Γιατὶ σὲ βεβαιῶ, δὲν συχαίνουμαι τίποτα περισσότερο στὸν κόσμο ἀπὸ τὸ ζηλιάρη !.. Ἀλλὰ νὰ σοῦ πῶ καὶ κάτι ἄλλο ;... μὴν τρομάζῃς, Τάκη ! μόνο λυπήσου με : δὲν τὸν ἀγαπῶ πιά !

— Τὸ Νῖκο ; !,..

— Ναί, ναί, τὸ Νῖκο !..Σὲ σένα μόνο τὸ ἐμπιστεύομαι...

— Μὰ γιατί ; γιατί !.. Τὶ σοῦ ἔκαμε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ; Τὶ κακὸ εἶδες στὰ χέρια του, στὸ σπίτι του. Τὶ σ' ἀπαγοήτευσε ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ τὸν πῆρες, ποὺ τὸν ἔκλεψες μάλιστα, ξετρελλαμένη μαζί του σὲ τέτοιο βαθμό ;...

— Μὰ σοῦ εἶπα : εἶνε ζηλιάρης, εἶνε καχύποπτος,μὲ ὑποπτεύεται, μὲ φυλάει, ἔχει τὴν ἰδέα, — φαντάσου ! — πὼς εἶχ' ἀγαπητικοὺς ἀπὸ ἑφτὰ χρονῶν κοριτσάκι καὶ νομίζει πὼς καὶ τώρα... Οὔφ ! ἐπὶ τέλους δὲν ξέρω ! Ξέρει ποτὲ κανεὶς γιατὶ παύει ν' ἀγαπᾷ ἕναν ἄνθρωπο ; ξέρει γιατὶ ἀρχίζει ν' ἀγαπᾷ ἕναν ἄλλον ; Αὐτά, Τάκη μου, εἶναι ἀθέλητα, ἀναίτια, ἀνεξήγητα. Τὶ τὰ θὲς λοιπὸν καὶ τὰ γυρεύεις ; Δὲν ἀγαπῶ τὸν ἄντρα μου, τελείωσε ! Καὶ πὼς θέλεις νὰ μὴν εἶμαι ἡ πειὸ δυστυχισμένη γυναῖκα τοῦ κόσμου, ἀφοῦ ζῶ κατ' ἀνάγκην, καὶ θὰ ζήσω γιὰ πάντα, μ'ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν τὸν ἀγαπῶ ; Πές μου ! ἐσὺ τώρα πές μου!.. Μοῦ φαίνεται πὼς ξέρεις ἀρκετὰ νὰ μὲ παρηγορήσῃς. Ἂν ὑπάρχει παρηγοριὰ σὲ τέτοια δυστυχία ! Ἔ, Τάκη ;... Πές μου !

Ἔγινε πάλι σιγή. Ὁ Τάκης, χωρὶς νὰ τὴν κοιτάζῃ συλλογιζόταν. Καὶ σὲ λίγο τῆς εἶπε :

— Αὐτό, τώρα, πρέπει νὰ τὸ μάθῃ ὁ ἄνδρας σου.

— Ποιό ; πώς δὲν τὸν ἀγαπῶ πιά ;

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟΥ ΠΕΘΑΜΕΝΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ

Στὴν ἀμμουδιὰ κάτου ἀπ'τὴν τάπια
τοῦ κάστρου τοῦ θαλασσιοῦ,
ἡ βάρκα πλευρογέρνει σάπια
τοῦ πεθαμένου ναυτικοῦ.

Ἀχώριστη συντρόφισά του.
Δὲν εἶχε κι' ἄλλον ἀπ' αὐτὴ
στὸ μαῦρον κόσμον ἐδῶ κάτου
Μάνα, γυναῖκα κι' ἀδερφή . .

Κι' ὁ χάρος ὅταν ἦρθε ἀκόμα,
σ' αὐτὴ τὸν βρῆκε μιὰ βραδιά,
καὶ τώρα λυώνει αὐτὸς στο χῶμα
καὶ λυώνει αὐτὴ στὴν ἀμμουδιά.

Ἄχ ! Μά γιατὶ νὰ τοὺς χωρίσουν
τὴν ὧρα ἐκείνη τὴ γραφτή !
Τὴ βάρκα του ἔπρεπε νὰ σκίσουν,
νὰ κάμουν κάσα του ἀπ' αὐτή !

Κι' ἂς μπήξουν κόνε τώρ' ἀκόμα,
ἀπὸ τὰ σάπια της πλευρὰ
σταυρὸ στοῦ τάφου του τὸ χῶμα
καὶ κάγκελα σειρὰ σειρὰ . . .

Γ. Ἀθάνας.